

Jézus első eljövetele

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 18:15; Lukács 1:2-3, 5-22; 2:9-12, 25-32; 2Timótheus 3:16

„Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1:37).

Lukács elsősorban a pogányoknak írta evangéliumát. Ő maga is pogány volt (lásd Kol 4:10-14), mint ahogy Teofilosz is, akinek az evangéliumot címezte.

Lukács orvos volt, de alapos tudású történészként is megállta a helyét. Az evangélium szerkesztésekor Jézus személyét korának történelmi hátterén mutatta be: Heródes volt Júdea helytartója (Lk 1:5), Augustus császár a Római Birodalom uralkodója (Lk 2:1), a jeruzsálemi templomban pedig egy Zakariás nevű pap teljesített szolgálatot (Lk 1:5, 9). Evangéliuma 3. fejezetében Lukács hat dátumot is megemlít Jézus előfutára, Keresztelő János szolgálatával kapcsolatosan.

Lukács tehát a történelembe helyezte Jézus történetét, valódi emberek közé, valódi korba, hogy beszámolójával mindenkiben maradéktalanul eloszlassa a mítosz gondolatát. Célja az volt, hogy olvasói ámuljanak és csodálkozzanak Jézus valóságos létén, mert Ő „az Üdvözítő... az Úr Krisztus” (Lk 2:11, ÚRK) és általa maga Isten lépett be a történelembe.

„AZOKAT SZÉP RENDBEN LEÍRJAM” (LK 1:1-3, ÚRK; APCSEL 1:1-3)

ApCsel 1:1 beszámol róla, hogy az adott könyv megírása előtt a szerzőnek már volt egy „első könyve”. Arra enged következtetni ez a megjegyzés, valamint a közös címzett, Teofilosz, hogy mindkét könyvet egy és ugyanaz a szerző írta. A két beszámolót a „Keresztény egyház eredete és története” című mű első és második részének tekinthetjük. Az első rész Jézus életéről és munkájáról szól (ez *Lukács evangéliuma*), a második rész (*Az apostolok cselekedetei*) pedig a Jézusról szóló örömhír elterjedésének és a korai egyháznak a története.

Hogyan írta az evangéliumot Lukács? Olvassuk el Lk 1:2-3 és 2Tim 3:16 versét!

Lukácsnak tudomása volt arról, hogy sokan írtak az eseményekről, amelyek felrázták Jeruzsálemet és a távolabbi vidékeket, konkrétan a Jézus Krisztussal kapcsolatos történésekről. E művek forrásának hitelességét az adja, hogy „szemtanúi és szolgái voltak az igének” (Lk 1:2, ÚRK). Ez világos utalás Jézus tanítványaira és kortársaira (mint Pál és más apostoli vezetők), és valószínűleg Márk és Máté evangéliumára is. Maga Lukács nyilván nem volt szemtanúja Jézus életeseményeinek, de megtérése után a Mester szavahihető, hiteles követője lett.

Máté a zsidó célközönségnek írt, úgy mutatva be Jézust, mint a nagy Tanítót, a próféciák beteljesítőjét és a zsidók Királyát. Gyakran utalt ószövetségi próféciákra, amelyek Krisztus személyében teljesedtek. Márk a római közönségnek számolt be Jézusról, tevékenységeit hangsúlyozva. Lukács, a pogány orvos a görögöknek és a pogányoknak írt az „egyetemes Jézusról”, a világ Megváltójáról. Kijelentése szerint írásának kettős a célja: „szép rendben” beszámolni az eseményekről (Lk 1:3, ÚRK), és bizonyosságot ültetni az emberekbe az új korszak hatalmas horderejű tanításait illetően. *Lukács evangéliumának* egyik célja, hogy alátámassza Jézus igazságának bizonyosságát.

Lukács, a Szentírás egyik ihletett szerzője más forrásokat is felhasznált írásaihoz. Ez nagyon érdekes. Ezek a „más források” nyilván nem semlegesítik írásának ihletett voltát vagy hitelességét. Milyen tanulsággal szolgál ez számunkra arról, hogy miként hat az ihletés az ihletett írókra – akár kanonikus, akár nem kanonikus írásokra gondolunk?

„NEVEZED AZ Ő NEVÉT JÁNOSNAK”

Malakiás próféta ideje után csaknem 400 évig hallgatott Isten, nem szólt Izraelhez prófétái által. Ez a hallgatás tört meg akkor, amikor angyal jelentette be Keresztelő János és Jézus születését.

János és Jézus születésének története között vonhatunk bizonyos párhuzamokat. Mindkettő csoda volt: János esetében az édesanya, Erzsébet már jóval túlhaladt a termékenység korán, Jézus pedig szűztől született. Gá브리el jelentette be a gyerekek születését. Az édesanyák egyaránt ámulattal, örömmel és Isten akarata iránti teljes engedelmességgel fogadták a hírt. Mindkét gyereknek növekedni kellett és erősödni Lélekben (Lk 1:80; 2:40).

A két csodálatos módon született gyermek küldetése és szolgálata azonban különbözött. János volt Jézus útkészítője (Lk 1:13-17), Jézus pedig maga az Isten Fia (1:35) és a messiási próféciák beteljesítője (31-33. versek).

Olvassuk el Lk 1:5-22 verseit, majd gondolkodjunk el a következőn! Zakariást feddhetetlennek mondja az Írás, az angyal kijelentése hallatán mégis kételkedett, és ez büntetést vont maga után. Miként segít ez megértenünk a feddhetetlenség jelentését a Jézusban hívők életében?

„Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit mi nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 72. o.).

Határozott célja volt Isten tervében a János születésével kapcsolatos csodának, amit népe érdekében tett. Miután Izrael életéből 400 éven keresztül hiányzott a prófétai szó, János sajátos üzenettel és hatalmas erővel tört be a választott nép történelmébe. Az volt a küldetése, hogy „*felkészített népet állítson az Úr elé*” (Lk 1:17, ÚRK). Ő volt a Messiás előfutára, aki előkészítette az emberek szívét Jézus szolgálatára.

„ÉS NEVEZED AZ Ő NEVÉT JÉZUSNAK”

Jézus Krisztus születése nem volt mindennapi esemény. Ott szerepelt Isten örökkévaló naptárában, és „amikor... *eljött az idő teljessége, elküldte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született*” (Gal 4:4, ÚRK). Ez Isten első ígéretének teljesedése, amit az Édenben a bűneset után tett őszüleinknek (1Móz 3:15).

Olvassuk el a következő igeverspárokat: 5Móz 18:15; ApCsel 3:22-24; Ézs 7:14; Mt 1:22-23; Mík 5:2; Lk 2:4-7! Hogyan figyelhetjük meg mindegyikben a Jézusról szóló jóvendölések csodálatos teljesedését? Miért kell tehát megtanulnunk teljes szívvel bízni Isten minden ígéretében?

Hat hónappal azután, hogy Gábiel bejelentette Zakariásnak János várható születését, a názáreti Máriának még nagyobb csodát vitt hírül: „*ímé fogasz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK*” (Lk 1:31).

Jézus szüztől való születése ellene mond mindennek, ami természetes; nem magyarázható semmilyen természetes okkal vagy naturalista filozófiával. Maga Mária is feltette a kérdést: „*Hogyan lehetséges ez, hiszen én férfit nem ismerek*” (34. vers, ÚRK)? Az angyal biztosította, hogy ez a Szentlélektől lesz (35. vers), és „*az Istennél semmi sem lehetetlen*” (37. vers). Mária azonnali, hűséges engedelmessége figyelemreméltó: „*történnék velem a te beszéded szerint*” (38. vers, ÚRK)! Minden emberi kérdés – legyen az bármilyen természetes vagy logikus is – helyet kell, hogy adjon az Istentől származó válasznak. Legyen szó akár a teremtésről vagy a keresztről, Jézus testté válásáról vagy feltámaszásáról, a manahullásról vagy a Szentlélek kiáradásáról pünkösdkor, az Isten kezdeményezése odaszentelődést és elfogadást igényel az ember részéről.

Mária válaszul alárendelte és odaszentelte magát Isten mindenható, örökkévaló szándékának, Gábiel azonban egy másik csodálatos válasszal is bizonyosságot adott neki: „*A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékol be téged, azért a születendőt is szentnek hívják, az Isten Fiának*” (35. vers, ÚRK).

A világban elhitetik az emberrel, hogy végeredményben mindennek van természetes és tudományos magyarázata. Miért szűklátókörű, sőt, felületes képe ez a valóság hatalmas, nagyszerű voltának?

A BETLEHEMI JÁSZOL

Lukács egy történelmi megjegyzéssel kezdi a betlehemi jászol történetét. József és Mária azért hagyták el názareti otthonukat, mert el kellett utazniuk szülővárosukba, Betlehembe, ugyanis Augustus császár, Róma uralkodója népszámlálást rendelt el abban az évben, amikor Szíriában Cirenus volt a helytartó. Az ilyen történelmi részletek arra készítik a Biblia tanulmányozóit, hogy értékeljék Lukács készséges engedelmességét a Szentléleknek, amikor történelmi keretbe helyezte Jézus testté válását.

Elmélkedjünk azon, hogy milyen szegény körülmények közé született meg Jézus! Vessük össze a „bepólyálta”, „jászolba fektette”, „nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál” kifejezéseket Pál leírásával, amelyben azt fejtegeti, hogy mennyire leereszkedett hozzánk a Megváltó (Fil 2:5-8). Milyen utat járt be értünk Jézus?

A menny Ura születésének szegényes körülményeiről szóló leírás a jászolhoz érkező első látogatókkal, a pásztorokkal folytatódik. Nem a gazdagoknak és hatalmasoknak, nem is az írástudóknak és a papoknak, és még csak nem is a földön uralkodóknak jelentették az angyalok „a nagy örömet” (Lk 2:10), hanem a szegény, megvetett pásztoroknak. Figyeljük meg az üzenet magasztos, mégis egyszerű szavait: *Üdvözítő született nektek Dávid városában. Ő az Úr Krisztus, a Felkent. Bepólyálva találjátok egy jászolban* (a szerző fordítása). A menny legdrágább ajándéka ilyen egyszerű viszonyok közé érkezett, de dicsőséget hozott Istennek, a földön pedig békességet és jóakaratot az embereknek (14. vers).

Lukács beszámolója az angyal szavairól (Lk 2:9-12) a keresztény teológia három sarkalatos pontját emeli ki. Először is, az evangélium jó híre „minden népnek” szól. Jézusban a zsidók és a pogányok egyaránt Isten népe lesznek. Másodsor, Jézus a Megtartó, az Üdvözítő, rajta kívül nincs más. Harmadsor, Jézus Krisztus az Úr. Ez a három téma, amit olyan egyértelműen megfogalmaz Lukács, később az apostolok prédikációinak, különösen Pál beszédeinek az alapja lett.

Gondoljuk csak át, miben is hiszünk mi, keresztények! Az egész teremtettség Alkotója (Jn 1:1-3) nemcsak belépett a világunkba, hanem nehéz élete után végül a keresztfán áldozta fel magát értünk. Ha valóban hiszünk ezt, vajon nem kellene egész életünket ennek a csodálatos igazságnak alárendelni? Életünk mely területeiből látszik a Jézusba vetett hitünk? Mely részekből nem?

április 2.

A MEGVÁLTÓ ÉLETÉNEK TANÚI

Lukács elsősorban a pogányoknak címezte írását, azonban tisztában volt az egész Ószövetségben a zsidó örökség fontosságával. Gondosan összekapcsolta az újszövetségi történetet az ószövetséggel, és leírta azt a jelenetet is, amikor Mária és József körülmetéltette a kis Jézust a nyolcadik napon, majd pedig elvitték a jeruzsálemi templomba, pontosan a zsidó törvények szerint (Lk 2:21-24).

Olvassuk el a Lk 2:25-32 verseiben található beszámoló! Figyeljük meg a megváltás teológiájának három fő pontját, amit Simeon kiemelt: a megváltás Jézus által van, Isten készíti elő, továbbá minden népre vonatkozik, a pogányokra éppúgy, mint Izraelre. Hogyan kapcsolódnak ezek az igazságok az első angyal üzenetéhez, amit Jel 14:6-7 verseiben olvashatunk?

Simeon próféciája előrevetíti Jézus szolgálatának két fontos jellegzetességét is. Először, Krisztus „*sokak elesésére és feltámadására rendeltetett Izraelben*” (Lk 2:34, ÚRK). Igen, Krisztus mindenkinek világosságot és üdvösséget hozott, de ez az elfogadó részéről valamilyen árat követel. Krisztus vonatkozásában nincs semleges terület, mindenki vagy elfogadja, vagy elutasítja; az egyén üdvössége az általa meghozott döntéstől függ. Krisztus kizárólagosságot kér: vagy benne élünk, vagy nem. Aki benne él, az feltámad és országának lakója lesz, viszont aki elutasítja Őt vagy közönyös marad iránta, az a földre esik és reménység nélkül elvész. A Krisztusba vetett hit nem átruházható, nem adható vagy vehető. Másodszor, Simeon megjövendölte Máriának, hogy „*a te lelkedet is általhatja az éles tör*” (Lk 2:35). Ez kétségtelen célzás volt Jézus kereszthalálára, aminek Mária szemtanúja lesz. Máriának és minden őt követő nemzedéknek tudatosítania kellett és kell magában, hogy a keresztnélkül nincs üdvösség. A keresztnélkül az a sarokpont, ami körül az egész megváltási terv megfordul, összpontosul.

Az üdvösség ajándék - elnyeréséért semmit sem tehetünk. Mégis igen sokba kerülhet azoknak, akik igényt tartanak rá. Nekünk mit kellett „odaadnunk” Krisztus követéséért? Mégis miért csekély ez az ár, legyen bármi?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Lukács, a nevét viselő evangélium írója, orvos-misszionárius volt. A Szentírás »*ama szeretett orvos*«-nak nevezi (Kol 4:14). Pál apostol hallott Lukács orvosi tudományáról, és felkereste őt, mint akire az Úr különleges munkát bízott. Megnyerte munkatársának, és miközben egyik helyről a másikra utazott, Lukács elkísérte. Egy idő után Pál Filippiben, Macedóniában hagyta Lukácsot. Lukács itt éveken át dolgozott mind orvosként, mind pedig az evangélium tanítójaként. Mint orvos szolgált a betegeknek, majd pedig imádkozott azért, hogy Isten gyógyító ereje nyugodjék meg a szenvedőkön. Így nyílt meg az út az evangéliumi üzenet előtt. Lukács orvosi eredményei sok alkalmat kínáltak neki arra, hogy Krisztust prédikálja a pogányok között. Isten azt akarja, hogy mi is úgy dolgozzunk, ahogy a tanítványok tették” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 89-90. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Ha Lukács az evangélium írása közben figyelembe vette a korábban megnevezett forrásokat, akkor hogyan értelmezzük a Szentírás ihlettségét (2Tim 3:16)? Mit tudhatunk az ihletésről? Lásd *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. „A próféta írások ihletettsége” c. fejezet, 15-22. o.!
2. A szüztől való születés Isten tette, amit az Ő titokzatossága, fensége és küldetése övez. Az egész történet meghaladja emberi felfogóképességünket. De feltehetjük a kérdést: „Na és?” Rengeteg természeti jelenség szintén felfoghatatlan számunkra. Ha Isten létezik és van hatalma megteremteni és fenntartani a világegyetemet, miért haladna meg hatalmát és képességét az, hogy egy szűz fiút szüljön? Ennek a gondolatát csak az utasíthatja el eleve, akinek világnézete kizárólag a természeti törvényekre korlátozódik; aki viszont hisz a természetfeletiben, annak nincs oka elvetni. Figyeljük meg, mit mondott az angyal Máriának, amikor az elképesztő hírt közölte vele: „*Mert az Istennél semmi sem lehetetlen*” (Lk 1:37).
3. Egy amerikai tévériporter állítólag egyszer kijelentette: A legszívesebben Jézussal készítené interjút, és egyetlen kérdést tenne fel neki: „Valóban szüztől született?” Miért olyan fontos ez a kérdés és a rá adott válasz?

KRISZTUS BÉKESSÉGE

„Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem” (Gal 2:20).

„Ha Krisztust állandó vendégként fogadtuk be, akkor Istennek minden értelmet felülmúló béke ssége megőrzi szívünket és értelmünket a Krisztus Jézusban.

Bár Üdvözítőnk állandó küzdelmet folytatott, élete mégis béke sséges volt. A dühös ellenség állandóan üldözte, de Ő így szólt: *»Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek«* (Jn 8:29). Istennel való tökéletes közösségének békéjét sem emberi, sem sátáni harag meg nem bonthatta. Így szól hozzánk: *»Béke sséget hagyok néktek; az én béke sségemet adom néktek«* (Jn 14:27). *»Vegyétek fel magatokra az én ígámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és aláztos szívú vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek«* (Mt 11:29). Ha velem együtt hordjátok a szolgálat ígáját, Isten dicsőítésére és az emberiség felemelésére, akkor ígámat gyönyörűsége nek és terhetem könnyűnek találjátok.

Csak az önszeretet rongja meg a békénket. Amíg önző énünk él, mindig készek vagyunk minden bántalom és sérelem ellen védekezni. Ha azonban önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnnyal és bántalommal szemben... A földi forrásokból reánk áradó szerencse éppoly változékony, mint a körülmények, amelyekből származik. Krisztus békéje ezzel szemben állandó és maradandó béke. Nem függ az élet körülményeitől, sem vagyonunk nagyságától, sem barátaink számától. Krisztus az élő víz forrása s az általa nyújtott boldogság soha ki nem apad.

Ahol Krisztus szelidsége nyilvánul meg, annak a háznak lakói boldogságban élnek. A szelíd ember nem idéz elő viszálykodást és nem válaszol gorombán, hanem megnyugtatja a felizgatott kedélyeket; olyan jóindulatot áraszt, mely a ház minden tagjára jó hatással van. A szelídlelkű család már itt a földön is Isten nagy mennyei családjának egy része” (Ellen G. White: *Krisztus követése*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház. 21-22. o.).